

“Cui Jian” (崔健), often called the “father of Chinese rock”, was a central figure in the blending of folk and rock music. In the late 1980s, his songs combined folk sensibilities with rock, addressing themes of social alienation, youth rebellion, and political dissatisfaction. This period marked the rise of a more rebellious and introspective form of folk music, sometimes labeled “Chinese folk rock”.

By the early 2000s, “Chinese folk penny” became associated with a new generation of musicians who further merged traditional folk elements with modern styles, including indie, rock, and pop music. These musicians often performed with acoustic instruments, focusing on storytelling through their lyrics, which reflected personal experiences, nostalgia for rural life, and social commentary on contemporary Chinese life.

Key characteristics of this modern genre include:

- “Acoustic, guitar-based sound”: While traditional Chinese instruments may still be used, the guitar became central to the genre, offering a simple, stripped-down sound that highlighted the lyrics;
- “Nostalgia and social reflection”: Many songs look back on simpler times or reflect on the rapid modernization and urbanization of China, addressing the struggles and isolation faced by individuals in modern society;
- “Simplicity and authenticity”: The term “penny” in this context can symbolize the simplicity and authenticity of the music, which avoids heavy production in favor of raw, acoustic soundscapes.

Notable artists in the contemporary folk scene include “Zhao Lei” (赵雷), “Ma Di” (马頔), and “Li Zhi” (李志). Their songs often focus on personal journeys, love, and the changes in China’s urban landscape. Zhao Lei’s hit song **成都** (Chengdu) is a prime example of how modern folk music captures the feelings of nostalgia and longing associated with specific places or experiences.

The “Chinese folk penny” genre is a continuation and modernization of traditional Chinese folk music, blending acoustic sounds and heartfelt lyrics with contemporary influences. Its history is shaped by China’s cultural, social, and political changes, and it remains a powerful genre for expressing personal and societal reflections in modern China. The simplicity and directness of its sound allow it to connect deeply with listeners, making it a genre that both honors the past and speaks to the present.

СЕКЦІЯ:
СВІТОВІ ТА НАЦІОНАЛЬНІ ПАРАДИГМИ РОЗВИТКУ
ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА

М. Колногузенко

МАЕСТРО УКРАЇНСЬКОЇ ХОРЕОГРАФІЇ

М. Kolnoguzenko

MASTER OF UKRAINIAN CHOREOGRAPHY

Ім'я народного артиста України, академіка, професора, Почесного громадянина Харківської області Бориса Миколайовича Колногузенка по праву знаходиться серед імен видатних балетмейстерів народно-сценічного танцю України останньої чверті ХХ — першої чверті ХХІ століть.

Після закінчення балетмейстерського відділення Краснодарського державного інституту культури його основна діяльність була пов'язана з всесвітньовідомим Державним Кубанським хором, куди його запросили одразу на дві посади — артиста танцювальної групи та педагога-балетмейстера.

У 70-ті роки працював артистом балету в Харківському академічному театрі опери та балету ім. М. Лисенка, головним балетмейстером і провідним солістом у Полтавському музично-драматичному театрі ім. М. Гоголя, балетмейстером і солістом Львівського вар'єте «Високий замок», викладачем та керівником ансамблю танцю Кам'янець-Подільського училища культури, головним балетмейстером ансамблів пісні і танцю Чорноморського та Тихоокеанського флотів.

На постійне проживання до м. Харкова Борис Миколайович переїхав у 1981 р. І присвятив розвитку хореографічного мистецтва цього міста, регіону, Сходу та Півдня України не лише свій багатогранний талант, а й усе життя.

За 43 роки активної, наполегливої творчої праці в рідному місті він зміг з дитячого танцювального колективу «Щасливе дитинство» обласного Палацу дитячої творчості зробити зразковий ансамбль танцю всеукраїнського значення. Зміг відродити народний ансамбль народного танцю «Жайворонок» Південної залізниці, зробити його одним із найкращих колективів Харківщини, України, СРСР. Саме тому ансамблю «Жайворонок», під керівництвом Б. М. Колногузенка, була надана честь представляти українське мистецтво в культурній програмі Ігор Доброї Волі у США, у м. Сіетл.

У 1989 р. під його керівництвом у Харківському державному інституті культури було відкрито відділення хореографії, а в 1990 р. — створено театр народного танцю «Заповіт». У вересні цього ж року «Заповіт» у складі делегації Харківської міської ради з успіхом виступав у Цинцинаті, Вашингтоні і Нью-Йорку. У подальшому новий творчий колектив Харкова — студентський театр народного танцю — став невід'ємною складовою всіх головних свят м. Харкова.

За 34 роки активної творчої діяльності народний театр народного танцю «Заповіт», з авторськими творами і програмами Б. М. Колногузенка, представляв мистецтво українського танцю в багатьох країнах світу. Десятки концертів з незмінним успіхом в різні роки проходили в Іспанії, Франції, Італії, Португалії, Бельгії, Польщі, Німеччині, Туреччині, Грузії, Нідерландах, Болгарії, США, В'єтнамі. Він став володарем гран-прі найпрестижніших конкурсів хореографічного мистецтва в багатьох цих країнах. Лише за останні роки артисти театру «Заповіт» стали володарями гран-прі та лауреатами I-го ступеню конкурсів в Нью-Йорку (США) “Christmas in New York”, Парижі (Франція) “Stars of Paris”, Римі (Італія) “Roman Holiday”, Відні (Австрія) “VIENNA STARS 2023”, Таллінні (Естонія) “EESTI ARABESKID”. Вибороли гран-прі та чотири перших місця Всеукраїнського фестивалю-конкурсу народного танцю ім. П. Вірського, перше місце у Всеукраїнському конкурсі народного танцю ім. М. Вантуха, перше місце і два гран-прі на Міжнародному фестивалі-конкурсі народної хореографії «Веселкова Терсихора», два гран-прі Міжнародного конкурсу хореографічного мистецтва «Одеські перлини», гран-прі Міжнародного фестивалю-конкурсу “Golden lion”.

У 2011 р. Б. М. Колногузенко став засновником, художнім керівником та головним балетмейстером Великого Слобожанського ансамблю пісні і танцю. З його авторськими яскравими танцювальними композиціями ансамбль став володарем

гран-прі Всеукраїнського конкурсу народної хореографії ім. П. Вірського в номінації «Професійні ансамблі», здобув Велику бронзову медаль серед всіх підприємств України з театральної та концертної діяльності, а вокально-хореографічні композиції Бориса Колногузенка увійшли до «TOP-15» кращих сценічних творів України. ВАСАПТ гідно та яскраво представив танцювальну культуру України в Ізраїлі, Польщі, Бельгії, Франції. Видатний хореограф України Б. М. Колногузенко входив до постановчої групи урядових концертів Соціалістичної Республіки В'єтнам: у 2014 р. — у Ханой, у 2016 р. — у Хошиміні.

Після всіх цих подій наймолодший професійний ансамбль України здобув статус Академічного.

У 2015 р. на конкурсі «Всеукраїнська танцювальна премія» у м. Ужгороді поважне журі на чолі з народною артисткою України Кларою Балог за вокально-хореографічні композиції Великого Слобожанського ансамблю пісні і танцю визнало Б. М. Колногузенка кращим балетмейстером України 2015 року з врученням спеціального призу та диплому «Хореограф року».

Хореографічні і вокально-хореографічні композиції Бориса Миколайовича Колногузенка мають свої характерні особливості. Це завжди цікавий сюжет, міцна драматургія, що постійно знаходиться в активному розвитку, який увінчує яскрава кульмінація. Часто останньою частиною драматургії є розв'язка, яка додає невеличку заключну інформацію, яка підбиває підсумок всьому, що відбулося, або натякає на продовження подій та взаємовідносин персонажів у майбутньому. Образи усіх творів завжди яскраві завдяки індивідуально створеному хореографічному тексту і тонкому відчуттю музичного матеріалу. Також однією з характерних особливостей хореографічного почерку Бориса Миколайовича є вміння в сценічному просторі створювати мереживо яскравих малюнків, які також активно впливають на розкриття образів дійових осіб та всього сюжету хореографічного твору. Зміст його творів ніколи не повторюється і не дублює танцювальні роботи інших авторів.

Уважаємо, що такі його композиції, як «Засвіт встали козаченьки», «Буде весілля», «Вітає Україна», «Закликання весни», «Ой, летіли дикі гуси», «Свято гуцульського краю», «Ой, при лужку, при лужку», «На винограднику», «Вишиванка», «Гості табору», жартівливий український танець «Розваги парубків» та ряд танцювальних мініатюр вже сьогодні входять до скарбниці кращих творів з народно-сценічного танцю видатних українських хореографів.

Неможливо переоцінити внесок Б. М. Колногузенка в розвиток хореографічної педагогіки. Саме він був організатором та незмінним керівником протягом 20 років кафедр народної й сучасної хореографії та факультету хореографічного мистецтва. За його методичними розробками й навчальними посібниками навчаються студенти багатьох ВНЗ України.

Б. М. Колногузенко є одним з провідних українських хореографів, який брав участь у створенні Національної хореографічної спілки України. Майже 20 років входив до складу президії Спілки та очолював її Харківський обласний осередок.

Коли восени 1999 р. голова Національної хореографічної спілки України, народний артист України, лауреат державної премії України ім. Т. Г. Шевченка, академік, професор Мирослав Михайлович Вантух вітав Бориса Миколайовича з отриманням почесного звання «Народний артист України», то він зазначив:

«Колногузенко в Україні один! Немає у нас іншого хореографа, який на такому високому рівні може створювати сценічні твори, займатися теорією народно-сценічного танцю та вести плідну організаційну роботу!»

К. Бортник, К. Островська

ДІЯЛЬНІСТЬ ГЕОРГІЯ ЖЕЛЕЗНЯКА В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ПРИКАРПАТСЬКОГО НАРОДНО-СЦЕНІЧНОГО ТАНЦЮ

К. Bortnyk, K. Ostrovska

THE ACTIVITIES OF HEORHII ZHELEZNIAK IN THE CONTEXT OF THE DEVELOPMENT OF PRECARPATHIAN FOLK-STAGE DANCE

Українська народна танцювальна культура має одну з найрізноманітніших палітр, яку становлять танці різних регіонів, що значно відрізняються своєю хореографічною лексикою залежно від різних географічних, історичних та культурних чинників. Вагому роль у розвитку народно-сценічного танцю відіграє хореографія Прикарпатського краю, адже являє собою унікальний феномен, репрезентуючи танцювальну культуру п'ятьох етнічних груп (гуцулів, бойків, лемків, опільчан, покутян), чого не має жодна регіональна танцювальна культура. Хореографічна культура Прикарпаття широко представлена в науковому дискурсі дослідженнями В. Верховинця, Р. Гарасимчука, А. Гуменюка, Р. Затварської, Я. Чуперчука, В. Шухевича та сучасних хореологів — О. Бігус, О. Квецко, К. Куртевої, А. Тимчули, Л. Триняк, Н. Марусик та ін. Проте постать Г. Железняка взагалі не знайшла наукових обґрунтувань, хоча його внесок має велике значення в розвитку прикарпатського танцю та збереженні народних танцювальних традицій.

Г. Железняк народився 18 червня 1939 р. в Дніпропетровську, а після Другої світової війни переїхав з родиною до Станіслава (нині Івано-Франківськ). Освіту здобув у хореографічній школі при Львівському державному академічному театрі опери і балету імені Івана Франка в класі О. Голдріча. Працював артистом балету Державного гуцульського ансамблю пісні і танцю (нині Національний академічний Гуцульський ансамбль пісні і танцю «Гуцулія»).

Важливий вплив на становлення творчої особистості Г. Железняка мали В. Петрик, І. Долинський, В. Чуперчук, В. Дрекало, І. Курилюк, які були його партнерами по сцені.

Найсуттєвішим внеском Г. Железняка у розвиток прикарпатського народно-сценічного танцю стала його діяльність в аматорському ансамблі пісні і танцю «Карпати», куди хореографа запросили на посаду головного балетмейстера в 1966 р. (у 1970 р. колектив здобув звання народного). Першою роботою Г. Железняка стала хореографічна композиція «Гуцулка на царині» (1967), пізніше ним були створені «Український вітальний», «Аркан» та багато інших танців.

Г. Железняк плідно співпрацював з В. Петриком, який часто проводив творчі експерименти з «Карпатами». Колектив був своєрідною творчою лабораторією, де створювалися нові рухи та композиційні будови, які згодом переходили в номери репертуару ансамблю.